

Yirminci yüzyılın ve yirmibirinci yüzyılın onbeşinci yılları, aralarında bir asır gibi uzun bir süre olmasına rağmen, bu topraklarda maalesef benzer acı olayların yaşandığı yıllar olarak anılacak. Hem 1915 hem de 2015 yılında bu toprakların kadim halklarına telâfisi mümkün olmayan acılar yaşatıldı. Yüzyıl sonrasında bile halen Ermeni ve Süryani büyük göçü mü, tehciri mi, soykırımı mı tartışmalarını sürdürürken, 2015 yılında da benzer katliamlar yaşanıyor. Yolu, yöntemi öncekin(ler)den büyük farklar taşımadan, katliamları engellemekle sorumlu olanların en hafif deyişle görmezden gelmeleriyle, insanlarımız topluca öldürülmeye devam ediliyor. Telâfısiz acıların yaşanmakta olduğu bir yıl oluyor 2015 yılı, 1915'den yüzyıl sonra. İsteğimiz acıların daha da artmaması. Hiç değilse bu kadarla kalması.

Türkiye siyasi tarihinde önemli ilklerin yaşandığı bir yıl olarak da anılacak 2015. Yirmibirinci yüzyılın 15. yılında Türkiye siyasi tarihinin ilklerinden ilki; genel seçimler sonrası hükümetin kurulamaması gerekçesiyle, Cumhurbaşkanı'nın yeniden (erken) seçim kararı almasıdır. Kasım 2002 genel seçimleriyle birlikte tek başına hükümet kuran AKP, 2007 ve 2011 genel seçimleri sonrasında tek başına hükümet kurarken aynı zamanda iktidar da oldu. Dünya genelinde başlatılan kapitalizmin yeniden düzenlenmesi sürecine, Asker Darbesiyle, 12 Eylül 1980'de resmen dahil edilen Türkiye'de uyum süreci, AKP hükümetleri döneminde tamamlandı. Yasamadaki çoğunluk, yürütmedeki devamlılık yetmedi. Yargının kadroları da yapısı da bütünüyle değiştirildi. Devralınan ekonomik

ve sosyal politikalar ulusötesi sermaye adına geliştirilerek, büyük bir titizlikle uygulanırken, bir yandan da devletin yeniden yapılanması da sağlandı. Asker vesayeti AKP vesayetine dönüştürüldü. Gelin görün ki toplumsal huzursuzluklar da artmaya başladı. İlk olarak, Mayıs 2013'te Gezi-Haziran İsyanı ile İstanbul, Ankara, İzmir, Adana gibi iller başta olmak üzere, 80 ilde yaşanan hükümet karşıtı eylemler, Kürt sorununun siyasi çözümsüzlüğünün geldiği aşama, Mayıs 2015 tarihinde otomotiv işçilerinin fabrika işgalleriyle devamlılık gösterdi ve 7 Haziran 2015 seçimlerinde beklenen oldu. AKP tek başına hükümet kurma olanağını yitirdi. Bununla birlikte, Cumhurbaşkanı'nın siyasi ustalığı, MHP'nin açık desteği ve diğer muhalefet partilerinin öngörüsüzlüğü vb. faktörlerin etkisiyle, meclise giren siyasi partiler tarafından hükümet kurulamadı. Siyasi tarihimizdeki bir ilkin hikayesi kısaca böyle. İkincisi ise 62. Hükümet'in Geçici Hükümet olarak 29 Ağustos 2015 tarihinde kurulması oldu. AKP o kadar hazırlıksızdı ki, parti milletvekilleri yanı sıra, bağımsızlardan da bakan atanması gereken kabinede yer alabilmeleri için üç AKP'li partilerden istifa ettirilip, kabineye alındı. Nerede siyasi etik, nerede siyasi ahlak. Ne kimseler biliyor, ne de bilenler soruyor sorguluyor.

Haziran 2015 seçim süreci büyük bir siyasi gerilim içinde yaşandı. Kürt sorununun siyasi çözümüne yönelik müzakereler, Mart 2015'de Cumhurbaşkanı'nın doğrudan müdahalesiyle sonlandırıldı. Cumhurbaşkanı, hemen hemen her hafta, Başbakanlığı döneminde inşaatını başlattığı sarayında, mahalle ve köy

muhtarlarını toplayarak, neredeyse bütün illerde açılış adında mitingler düzenleyerek, HDP öncelikli olmak üzere, muhalefet partilerini bir bir karaladı. AKP'ye oy istedi. Başbakan, seçim döneminde Cumhurbaşkanı'nın gölgesinde kaldı. Muhalefet seçim propagandasını özellikle ekonomik ve sosyal alanlar üzerinden yürüttü. Demokratik, toplumsal haklar ve emeğin talepleri öne çıktı. İki bin dört yıl sonunda görünür hale gelen ve kabineden dört bakanın adının da doğrudan içinde yer aldığı yolsuzluk olaylarının üstünün kapatılmasının engelleneceği de Kürt sorununun da Suriye'deki savaş da sürecin önemli başlıklarıydı. Genel seçimlere ilk defa katılan HDP, %10'luk seçim barajını aşınca AKP, özellikle bölge illerinde, büyük kayıplara uğradı ve yaklaşık 13 yıl sonra tek başına hükümet olma olanağını kaybetti.

İşte, ne olduysa bundan sonra oldu. İlk önce 20 Temmuz'da, ülkenin çok farklı illerinden Kobane'li Kürt çocuklara kütüphane kurmak için gelen ve çoğunluğu sosyalist gençlerden oluşan gruba canlı bomba ile saldırı düzenlendi. Kürtlerle dayanışma kararlılığındaki 33 devrimci yurttaşımız Suruç kent merkezinde öldürüldü. Henüz tetikçinin kimliği dışında hiçbir faille ulaşılmadı. Katliam sonrasında PKK ile devlet arasındaki çatışma yeniden başladı ve yeniden hemen hemen her gün ölüm haberleri alır olduk. Çatışmalar çok kısa süre içinde şiddetlendi ve kent merkezleri de şiddetin yaşandığı alanlara dönüştü. Geçici Hükümet'in kurulması ve 1 Kasım'da seçimlerin yenilenmesi kararlarıyla yeniden başlayan seçim süreci, birkaç ay öncekinden farklı olarak siyasal

ortamın tümüyle ortadan kaldırılıp, yerine güvenlik sorununun oturtulduğu bir atmosferde ilerlemeye başladı.

TTB, TMMOB, KESK ve DİSK'in çağrısıyla 10 Ekim günü Ankara'da yapılacak Emek, Demokrasi, Barış mitingi Ankara Garı önündeki toplanma alanında patlatılan iki canlı bomba ile kana bulandı. Çok sayıda yaralanma ve sakatlanmanın yanı sıra, 102 yurttaşımız öldürüldü. Bu saldırı da diğerleri gibi, engellemekle ödevli olanlar tarafından en azından biliniyordu. Sanki, öncelikle mitingin düzenleyicilerine, "sıra size de geldi" mesajı veriliyordu. Görünen o ki devletin, AKP devletinin iki kırmızı çizgisi var. İlki, Kürtlere herhangi bir statünün talebi, tanınması. Kürtlerin yoğun yaşadığı kentlerde haftayı geçen sürelerde uygulanan sokağa çıkma yasakları, tanklarla, toplarla mahallelerin, konutların, çocukların bile hedef alınarak bombalanmasından, kurşunlanmasından bu sonuca varmak mümkün. İkincisi ise Kürt siyasi hareketiyle sosyalistlerin, devrimcilerin, demokrasi güçlerinin Türkiye'de emeğin hakları, barış ve demokrasinin tesis edilmesi için bir araya gelmesi, ittifaki. Her iki katliamla verilmek istenen mesajın söz konusu saptamamız olduğu kuvvetle muhtemel. Gezi sürecinde polis şiddetinden korunmak, yaralıları tedavi etmek için Bezm-i Alem Valide Sultan Camii'ne sığınan 255 kişiye, 'ibadethaneyi kirletmek' suçlamasıyla açılan dava, 23 Ekim 2015'te, 244 göstericiye hapis cezasıyla sonuçlandırıldı. Camiye sığınan yaralılara ilk yardım hizmeti sunan iki hekime de aynı suçlamayla hapis cezası verildi. Mahkemenin kararını seçimden dokuz gün önce ve hemen hemen herkese hapis cezasıyla açıklamasını da süreçle ilişkilendirmek yanlış olmasa gerek. "Kim olursanız olun, yanımızda değilseniz cezalandırılırsınız."

Demokratik kitle örgütlerinin çağrısıyla toplanan, hemen tümü bu örgütlerin üyelerine doğrudan yapılan saldırı sonrasında güvenlik kaygısı çok kısa bir sürede aş, ekme ve iş talebinin, demokrasinin, emeğin haklarının önüne geçirildi. AKP dışındaki partilerin tamamı neredeyse hiçbir açık alan toplantı ve mitingi yapamadı. Sandıklara gidilene kadar korku, ölüm korkusu hem halk kitlelerine hem de siyasi partilere benimselti. Bütün yapılar can güvenliğini öncelikle zorunda bırakıldılar. Seçmenin siyasi tercihinin ortaya çıkacağı süreçte siyasetin bütün meşru öğeleri güvenlikle, korkuyla yer değiştirdi. Seçimden çok kısa süre önce, Almanya Başbakanı Merkel'in ziyareti de patronlar kulübünün açıklamaları da gösteriyor ki sandıktan çıkan 'yeni' sonuç hem emperyalistler hem onların taşeronu ülkemizdeki patronlar başta olmak üzere, Cumhurbaşkanı için de AKP için de mutluluk verici. İkibinikide başlayan tek başlılık, sıralanan heyetin ortak söylemiyle 'istikrar', devam edecek. Evet, tek parti hükümeti devam edecek de neyin pahasına? Sandalye sayısı ne anayasayı tek başına değiştirme ne de referandum olanağı bulamayan ve Kürt illerinde kaybettiği milletvekilliklerini geri alamayan AKP, buralarda şiddet uygulamayı sürdürüyor. Kürt kentlerinde sokağa çıkma yasakları, çatışmalar, bombalamalar, hizmet sunulamaz hale getirilen hastaneler, ölümler, öldürmeler devam ediyor... Türkiye'de de Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nun 39/41 numaralı kararının (barış içinde yaşama hakkının sağlanması ve korunması hakkı) ve Santiago Bildirisi'nin 5. Maddesi'nin (bütün halkların ve bireylerin devlet tarafından "düşman-olarak görülmemesi-hakkı" vardır) ölümler ve acılar daha da artmadan, bir an önce hayata geçirilmesi gerekiyor.

Türkiye halklarına, emekçilerine bunlar yaşatılırken, merkezinde, G7 adıyla tanımlanan emperyalist ülkelerin bulunduğu G20 ülkelerinin devlet başkanları, ulusötesi sermayenin 2008 yapısal krizle birlikte yeniden biçimlenen gereksinimlerini yerine getirmenin çabası için, 15-16 Kasım'da Antalya'da toplanacak. Avrupa'ya sığınmacı geçişi, Suriye'ye devam eden saldırının da ele alınacağı toplantıda hem seçim öncesi destek ziyaretini esirgemeyen Merkel'in AB'si hem de diğer emperyalistler, ulusötesi sermaye adına Türkiye'den taleplerini de sıralayacak. Hemen her zaman olduğu gibi, kendi çıkarlarını da kısmen gözetmesine müsaade edilecek tek parti hükümeti, ulusötesi sermayeye bağımlılığını ve itaatkarlığını yineleyecek. Bu toplantı sonrasında hem Türkiye'de hem de Rojava başta olmak üzere Suriye'de öncelikli olmak üzere dünya emekçi halklarının acıları daha da artacak.

Bugünlerde yukarıda sıraladıklarımızın yanı sıra, bizler için de iyi sayılabilecek şeyler olabiliyor. Dünya Tabipleri Birliği (DTB)'nin, 14-17 Ekim 2015 tarihlerinde, Moskova'da gerçekleştirilen Genel Kurul'unda, TTB tarafından önerilen tutum belgesi kabul edildi. DTB kabul ettiği tutum belgesiyle, tüm devletlere yönelik olarak biber gazı da dahil olmak üzere, gösteri kontrol ajanlarının hiçbir durumda kullanılmaması çağrısında bulunuyor.

Bu sayımızda "Çalışma Biçimleri ve Sağlık" dosyamızın sayfa sınırlılığı nedeniyle, önceki sayımızda yer veremediğimiz beş makalesini ve iki TTB Raporunu sizlerle buluşturuyoruz. Gelecek sayımız için "Tıbbi Atıklar" başlıklı dosyamızı hazırladık.

Daha fazla gecikmeden BARIŞ!

Dostlukla ...